№ 22 (776). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1967

перець

ВЕТЕРАН КЛУБНОЇ РОБОТИ

— Виручай, друже! У нас тепер два вихідних.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Прийшла комісія по скороченню штатів.

ПАРКУВАТИСЬ ЗАБОРОНЕНО!

Одержала редакція листа про те, що на автобусній станції Ворожба (Вінницька область) росте одне-єдине дерево. Це ще півбіди. Ціла біда в тому, що до цього дерева кожен бажаючий прибиває об'яви. І тепер вже важко встановити, чого в тому дереві більше — живої деревини чи заліза.

Ще стало відомо редакції, що в селищі Зелений Гай (Харківщина) громадянин Каплій В. Ю. зневічив два чотирьохсотлітні дуби, обідравши з них кору. Таких у нас називають «недругами зеленого друга», і місце в «Клубі губителів природи» для них завжди забронювано.

Але оце якось зайшов до нас у редакцію знайомий товариш, працівник Комітету по охороні природи. Поділились ми з ним своїм обуренням, а він і каже:

— Ви, друзі, за деревами лісу не бачите. От у Дніпропетровську...

— Що у Дніпропетровську?

І тут наш товариш з Комітету по охороні природи розповів, що у Дніпропетровську...

А в Дніпропетровську з кустарщиною давно покінчено. У Дніпропетровську з цвяшками ніхто не грається і кору з дерев примітивним способом не здирає. В боротьбі із зеленим другом тут відчувається індустріальний розмах.

За фактами далеко ходити не доведеться. Можна пройтись хоча б алеями Дніпропетровського Ботанічного саду і переконатися, що він «всох» за останні роки на добрячих 40 га. На його території будуються промислові підприємства і навіть готель.

Ми за те, щоб новозбудовані підприємства виконували і перевиконували план, ми також за те, щоб працівники готелю створювали комфорт на рівні світових стандартів для своїх гостей, але краще б вони це робили де-небудь в іншому місці, а не на місці вирубаних дерев Ботанічного саду. Правда, недруги зеленого друга у Дніпропетровську люди сором'язливі. Коли готувався будівельний майданчик під готель, 80 дубів, що росли на цьому місці, були вирубані темної ночі. При світлі сонця якось сокира не піднімалася, а вночі діло пішло.

Але митарства Ботанічного саду на цьому не закінчуються. На його території планується будувати багатоповерхову міжвузівську бібліотеку і новий університетський корпус.

Скільки дерев цінних порід ляже під сокирою — зараз важко прикинути. Єдина втіха, що вирубувати їх, мабуть, будуть вночі.

Що ж, діло хазяйське. Чому хазяйське? А тому, що хазяїн Ботанічного саду — Дніпропетровський державний університет. І на правах хазяїна ректор університету, професор В. І. Мосаковський дає «добро» на спорудження в Ботанічному саду не тільки хлібового корпусу бібліотеки, гуртожитку, але й житлових будинків для викладачів.

Хай тепер університетські математики підрахують, що залишиться від Ботанічного саду після такого інтенсивного будівництва.

На превеликий жаль, Ботанічний сад у Дніпропетровську не прикрий виняток, а невідомо ким узаконена норма поводження із зеленими насадженнями.

Зеленого друга у Дніпропетровську тіснять «по всьому фронту».

На території парку ім. Писаржевського вже побудовано кілька житлових будинків і 200 (двісті!) приватних гаражів. Весь парк захаращено будівельним сміттям, битою цеглою, іржавою арматурою. Приємно гуляти в такому парку особливо тоді, коли бодай половина власників гаражів, що дислокуються на території парку, прогрівають мотори?!

В парку ім. Леніна будується адміністративний будинок, парку ім. Шевченка загрожує будівництво підстанції, назрівають будівництва в дитячому парку ім. Войцеховича та в парку ім. Чкалова.

Взагалі створюється таке враження, що Дніпропетровськ стоїть не в степу на березі Дніпра, а десь у дрімучій Усурійській тайзі на березі Амуру, і для того, щоб зіп'яти бодай курінь, треба обов'язково спершу попрацювати сокирою. Місця, бачте, не вистачає, тісно стало в Дніпропетровську.

Нічого не скажеш, всі оті новобудови, кров з носа, потрібні у Дніпропетровську і сперечатись їх необхідно, але, мабуть, можна було б це робити без допомоги сокири і пилки.

Навіть діти знають, що місто народжувалось у степу. Мабуть, діти знають також, що кожне дерево в степу це своєрідний пам'ятник природи во славу людини, яка його вирастила, і стоїть той пам'ятник на втіху, радість, здоров'я людям.

Дорослі мусили б знати, як важко вирощувати дерева у степовій смузі. Набагато, ой набагато важче, ніж цюкнути кілька разів сокирою.

Дорослі чомусь про це забувають, позбавляючи затінку і свіжого повітря себе і своїх дітей.

Будівельна техніка зараз не та, що була, скажімо, навіть десять років тому. Будинки виростають в буквальному розумінні на очах. А дерева, як і сто, як і тисячу років тому, на очах рости не вміють...

...У автомобілістів є такий термін «припаркуватися». Це значить знайти зручну, затишну стоянку для автомобіля. Двісті дніпропетровських автомобілістів зручно припаркувались у парку ім. Писаржевського. Інші (не автомобілісти) «припарковуються» у всіх дніпропетровських парках.

Чи не назрів час біля дніпропетровських парків і садів прибити автодорожний знак «паркуватись заборонено»?

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Лисянці Черкаської області заговорив рябенький волик вагою центнерів на п'ять. Про це сенсаційне явище повідомлялося у фейлетоні «Парадоксальний випадок» («Перець» № 14).

І повідав той волик людям про нечувані махінації заготівельника госпрозрахункового магазину райспоживспілки Уляницького Л. І. та завідуючого базою райконтори «Заготскотовідгодівля» Хлипновського В. Й.

Слідчі й судові органи розібралися в усьому тому і, як повідомили нас з обласної прокуратури, дали кожному хапузі по заслузі. За махінації і крадіжки Уляницький засуджений на 4 роки позбавлення волі, Хлипновський — на 7 років.

Дістали належне й ті, хто спринв хапугам.

Сверблячка

ГУМОРЕСКА

Уже сім місяців Сашко Прудивус возсідає на посту голови сільради.

За цей час він провів на засіданнях виконкому ряд реформ. Гордістю Прудивуса були реформи по оновленню назв. Село Гаї він запропонував переіменувати у Цеглоградку. Членам виконкому Сашко говорив:

— У нашому селі є цегельня. Це вже основа промисловості. Отож треба дивитись у перспективу. Якщо ми розширимо цегельню до рівня заводу, то в майбутньому наше село може стати містом. Тому прийдешнім поколінням буде дуже легко переіменувати село Цеглоградку в місто Цеглоград. А назва Гаї — просто несучасна. Деякі шофери плутають її з автоінспекцією і десятою дорогою об'їжджають наше село.

Члени виконкому натякнули голові, що переіменування сіл вирішується у вищих інстанціях.

Тоді Прудивус взявся переіменовувати вулиці. Садова стала Формувальною, Зіньківська — Шлакоблочною вулицею. Раніше безіменний сільський майдан став називатись Залізобетонною площею.

Та згодом у селі нічого було перейменовувати, і Прудивус днями нудьгував у сільраді. Від безділля він навіть призвичаївсь до куріння.

Одного разу, прийшовши додому обідати, голова розгнівався на кота:

— Швендяє тут під ногами усяка тварюка!

А дружині сказав:

— І що це за слово — Мурко? Наказую впредь іменувати його пристойною кличкою. Віднині він буде — Тигрик.

Дружина не заперечувала:

— Хай буде Тигрик. Аби мишей ловив.

Після цього Прудивус прожив півдня спокійно. Та згодом знов як неприкаяний бігав по селу, вишукував, що б його ще переіменувати. А вчора цілісіньку ніч не спав, крутився в ліжку. Уранці, ще не вмившись, сказав дружині:

— Параско! Ну що в тебе за ім'я? Застаріло воно. Краще назву тебе Пусанькою. Оригінально і ніжно звучить.

І Прудивус надав своїм роздумам офіційного характеру:

— Бути по цьому — як говорили колись законодавці. Будеш ти в мене зватись Пусанькою.

— А колись же Пашуньою звав, — промовила засмучена Параска, збираючись до лікаря: треба ж розпитати, що за хвороба в Сашка.

Григорій ЛИТВИНЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

perec-ua.

КОМУ ЩО...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

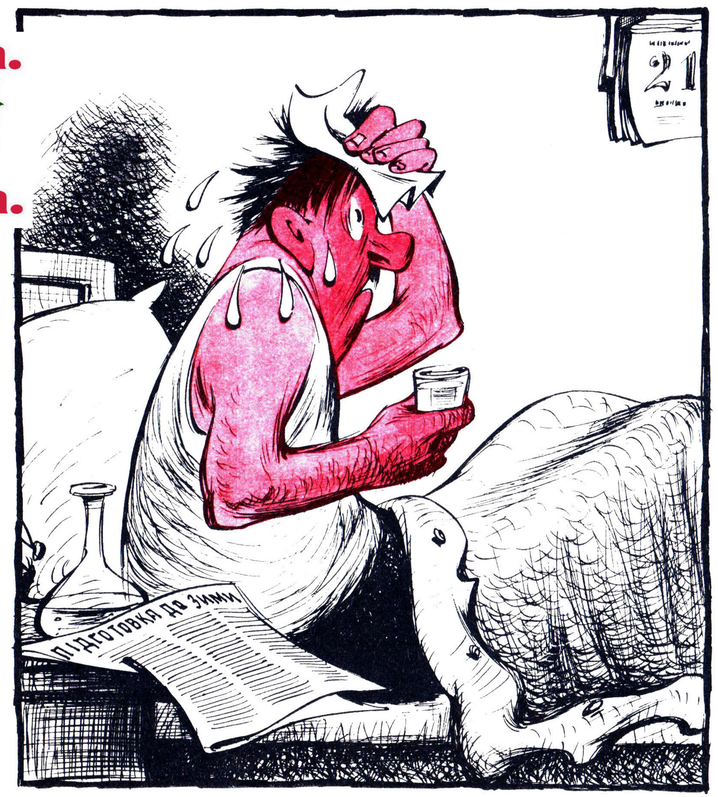

Господарник: — Аж у жар кинуло — дід Мороз приснився...

Телеграфне агентство Перця

ВИПРОБУВАННЯ ЗВУКОМ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. (Наш кор.). Тут, в обласній інфекційній лікарні, що в околиці міста, проводяться незаплановані досліди. З'ясовується вплив звуку на хворих. Методика досить проста: за кілька десятків метрів од лікарні проходить залізниця, і паровози, як правило, якраз проти лікарні подають такі гучні гудки, від яких і здорова людина може на стінку подряпатися. Особливо вночі.

Результати дослідів явні: крім тих хвороб, що уже є у хворих, починають ще й розладнуватися нерви. Не впливають ці досліди лише на працівників Івано-Франківського відділення Львівської залізниці. Нерви у них міцні.

М'ЯКУ ПОСАДКУ — ЗДІЙСНЕНО!

БАР Вінницької області. (Наш кор.). Здійснив м'яку посадку в баюру т. Венгер — керівник Барського автотранспортного підприємства, коли прибув до Ялтушкова, щоб перевірити стан підготовки автобусної станції до зими.

Перевірку довелося відкласти, бо, як з'ясувалося, Ялтушківська автобусна станція існує поки що тільки в райдужних мріях пасажирів і в туманній уяві працівників автотранспорту.

ГАРЯЧИЙ СТАВОК

КОЗЯТИНСЬКИЙ РАЙОН Вінницької області. (Наш кор.). Комсомольський комбінат комунальних підприємств збирається розмістити замовлення на унікальний термоагрегат для утеплення ставка в селі Самгородок. Це дозволить мешканцям села купатися в ставку цілий рік.

На думку директора комбінату т. Зубриліна, після утеплення ставка остаточно відпаде потреба в ремонті місцевої бані, розмови про який точаться ось уже десятий рік.

ОЙ, «ДНІПРО», «ДНІПРО»...

Тривожну звістку прийняв радіотелеграф Перця: розлився «Дніпро» і загрожує затопити геть усю торговельну мережу республіки.

Детальне вивчення обставин, за яких почалося це стихійне лихо, показало, що його призвідцями є керівники Новокаховського електромашзаводу. Це вони, незважаючи на абсолютну відсутність попиту на електронасос «Дніпро», продовжують випускати нікому не потрібну річ і наводнювати нею магазини і торговельні бази. Скільки за допомогою цього насоса вдасться викачати грошей із державної каси, ще, на жаль, не підраховано.

СІЛЬСЬКИЙ ВІДЕОТЕЛЕФОН

Почалася регулярна робота відеотелефону в селі Тиховирі Зарічнянського району Ровеньської області. На лінії зв'язку, що проходить за кілька десятків метрів од села, вивішено художній портрет начальника районного вузла зв'язку т. Юхневича. Мешканці Тиховира тепер добре бачать, кому вони мають бути вдячні за те, що село ще й нині не має елементарного телефонного зв'язку з райцентром.

Подорож Перця

— Ой, цирк! — вигукнув водій нашої машини і різко загальмував.

Цирком, одверто кажучи, ніде і не пахло. Пахло скоріше грозою, але то була гроза місцевого значення. Вона бушувала впродовж однієї лише лінії електропередачі. Гупаючи молотами по залізобетону, монтажники викрешували блискавиці і громоподібно згадували якогось Віталія Порфировича Кущова.

Як виявилося, Кущов—це директор житомирського заводу залізобетонних виробів, який постачає електрифікаторам опори. За технічними умовами в цих опорах мусять бути отвори для кріплення стовпів. Але всі отвори чомусь старанно залито залізобетоном.

— А хіба не можна попросити директора, щоб таких дурниць не робив?

— Пробували. Але він — як той залізобетон: твердий і непохитний.

— Брехня! — в один голос не погоджуються сільські споживачі електроенергії Новоград-Волинського, Малинського та інших районів Житомирської області. — Злісна вигадка! Якби залізобетон був такий твердий і непохитний, як т. Кущов, то хіба б він боявся дощу. Під дощем житомирський залізобетон зразу ж втрачає твердість духу і перетворюється на мокрий пісок.

Оцим пісочком гратися б дітям, ліпити з нього млинці, мурувати хатки... Так ні ж! Його везуть назад до Житомира, тичуть Віталію Порфировичу під самий ніс, ще і допитуються: «Що це таке?!»

Ніби і так неясно, що це та точка опори, за допомогою якої директор заводу залізобетонних виробів, очевидно, збирається перевернути догори ногами план суцільної електрифікації колгоспів Житомирської області.

А втім, як послухати товариша Кременицького — голову виконкому Житомирської обласної Ради, — то, попри всі залізобетонні гальма, план цей все ж таки успішно виконується.

— І навіть перевиконується, — шепнув мені на вухо начальник Житомирської мехколони № 6 Данило Степанович Мороженко. — Тільки ж про це — нікому ні слова! Наврочити можуть.., — уже не шепнув, а ледь-ледь дихнув він. — Ти, Перче, не знаєш...

Я й справді не знав, що серед електрифікаторів ще водяться забобонні люди. Отож і вирішив ближче познайомитися з їхніми успіхами.

— Блискуча робота! — похвалили Житомирську мехколону колгоспники артілі ім. Фрунзе Дзержинського району. — Ти, Перче, тільки подивись на ці лампіони.

На фоні вечірнього неба великі електричні лампи аж сліпили своїм яскравим блиском.

Коли ж я відійшов на кілька десятків метрів убік, то з жахом виявив, що і справді, мабуть, осліп: нічого більше не бачу. Ніякої електрифікації. Бачу тільки, як з хат мені підморгують каганці, ще й єхидно показують свої дистрофічні язички... Мара якась!

— Не мара, Перче, а справжнісінькі каганці.

— Але ж у зведеннях, що лежать на столі голови облвиконкому, ясно сказано, що колгосп електрифіковано.

— Сказано вірно. Для звіту електрифікація є. Он вона — одна, дві, три лампочки... Засвітив їх, і біжи, звітуй. Біжи, щоб ніхто тебе не випередив. А то премію прогавиш...

— Невже і за таке премію дають?

— Дають! Хіба тобі Данило Степанович не казав?

Начальник мехколони про премії і не заїкнувся: боїться, щоб не наврочили.

Не став і я без потреби турбувати людину. Сам подався туди, де колектив, керований Данилом Степановичем Мороженком, свої премії заробляв. Опинився в колгоспі «Мічурінець» Новоград-Волинського району.

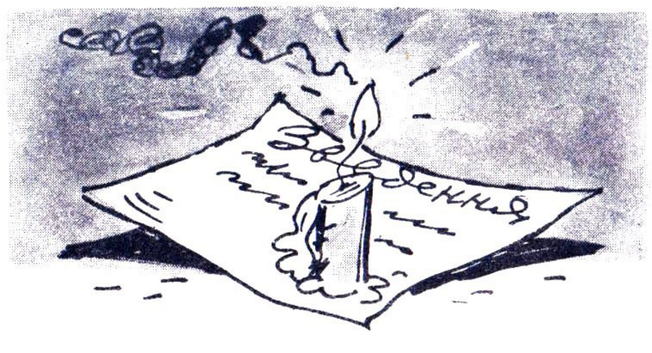

— Електрифікували вас? — питаю.

— З одного боку — так, — відповіли колгоспники. — А з другого — ні...

І повели мене по території колгоспу.

З одного боку я й справді побачив електрифікацію у всій її красі: люстри, електричні праски, телевізори... А з другого — гасові лампи і лойові свічки.

— Це що! — кажуть колгоспники артілі «Полісся» Баранівського району. — Все-таки середину наполовину, а електрифікували. А у нас і третини з того, що планувалося, не зроблено.

— Нам би хоч третину того! — заздрять у сусідньому колгоспі ім. Островського. — А то з 1230 запланованих світлових точок електрифікатори змонтували тільки 355 і подалися одержувати премію за перевиконання плану.

— Яке ж це в біса перевиконання, коли в електрифікованих колгоспах люди світять каганцями?

— А ти, Перче, у Мороженка попитай!

Данила Степановича я такими дрібницями турбувати не став. Як не є — людина керівна. Цілу механізовану колону за собою тягне. Я попросив не менш тямущих людей, і вони зробили для мене деякі підрахунки. Вони, зокрема, підрахували, що торік з вини Житомирської мехколони, керованої т. Мороженком, у хатах колгоспників не загорілося, хоч це і було передбачено державним планом, 9.800 електричних лампочок. А в першій половині нинішнього року — 13.000. І це — в той час, коли працівники мехколони справно одержують премії за перевиконання виробничих планів.

Мимоволі напрошується запитання: як це робиться?

— А дуже просто, — роз'яснили мені ті ж тямущі люди. — Все залежить від спритності рук виконавця. У цирку, наприклад, це робиться так...

А мені, уявіть собі, і не снилося, що план електрифікації колгоспів можна виконувати за допомогою циркових фокусів.

Мало того, я чомусь певен, що голова Житомирського облвиконкому т. Кременицький також не знає, до яких циркових номерів часом удаються його підлеглі, щоб звеселити душу свого керівника приємним зведенням.

Не приведи, господи, — дізнається. Ото буде номер!

На весь Житомир...

З Перцем мандрував і його враження занотував
Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Житомирська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ану, іменинникуу, ким ти будеш, як виростеш?
— Дружинником!..

КРИТИЧНЕ СТАНОВИЩЕ

Дітлашня кричала. Дітлашня вовтузилася, галасувала, верещала.

Клятий асфальтований п'ятачок! Дитячий майданчик називається... Під самісіньким тобі носом!

Літній літератор рішуче висмикнув своє тіло з глибокого зручного крісла, почовгав у кімнату дружини. Довго рився в палехській шкатулці, де — точно ж пам'ятає! — між мотками ниток і всілякого причандалля мали бути чудесні затички... Ага, ось вони — авіаційні корки для вух, дарунок приятеля, що тільки-но повернувся з творчого відрядження за океан. Дуже зручна штукенція! На міліцейський свищик схожа..

Літератор з насолодою пірнув назад у крісло. О! Тепер повний порядок. Ніби під водою опинився. Мертва тиша. Пластмасова касета увімкненого на запис магнітофона заклично крутилася. Зелене око індикатора підбадьорливо підморгувало.

— Отож, — роблено бадьорим тоном диктора продовжив літератор перервану так звану червону нитку статті, — отож, тепер цілком очевидно, що молодих талановитих авторів слід не лише поплескувати по плечах, а й... жина. — Ще коли ми побралися, казав, що виношуєш! Я тим часом виносила трьох дітей, вони виносили двох онуків! А ти все ніяк не отелишся!

...За кілька хвилин в передпокої пістолетним пострілом ляснув автоматичний замок. Літератор повернувся, задоволено потираючи руки. Пластмасова касета шалено крутилася, метеляючи, як хвостом, обірваною стрічкою. Завченим жестом закріпив її, перекрутив на праву катушку.

«На чому ж я зупинився? — подумав. — Дружини тільки на те й існують, аби збивати з думки. А їх стає дедалі менше. Дружин? Ні, думок!» Він тихенько засміявся. Непоганий жарт, але для статті не годиться.

Магнітофон почав репродукувати записане. Ось почовгав у кімнату дружини... Крик дітлашні, чути й милий дишкант Вовки... Потім — його. Потім — дружини. Перебивка... І раптом — на весь двір добре знайомий баритон:

— Я не дозволю відривати вуха своєму онукові! Не до-зво-лю!!! Я — в суд! Я до прокурора дійду!

Літератор поморщився, вимкнув магнітофон і подумав: «Врешті-решт, я обурився цілком справедливо! Чужа людина не має жодного права... Гм... А якщо я фігурально, — тут він зиркнув на магнітофон, — поскручую вуха цим молодикам-поетам?.. М-м-м, вони теж можуть... апелювати... Щоправда, вони ще не стали недоторканими індійськими коровами, на яких можна лише молитися... Отже, хай собі апелюють на здоров'ячко! Але... Але хтозна, що буде завтра... Серед них трапляються такі беручкі, що з ходу можуть доскочити і чинів, і становища... Не допоможуть тоді й авіаційні затички!»

...Касета з новою стрічкою заклично крутилася, індикатор підбадьорливо підморгував.

— Отож, — бадьорим тоном почав завчено диктувати літератор, — не будемо прискіпуватися до молодих поетів. Це — плем'я молоде і, так би мовити, ще мало вивчене...

Відчинилися вхідні двері — від протягу заборсалися портьєри. Перед кріслом виросла таки добряче деформована часом постать дружини в індійському халатику, поли якого кумедно відстовбурчувалися на животі. Вона щось пояснювала, розмахуючи кулаками, як боксер на розминці перед виходом на ринг.

Спочатку літератор отетеріло глипав на дружину. Потім згадав — висмикнув звуконепроникні свищики з вух. Кімнату заповнив дитячий вереск (з двору) і різкий, до болю знайомий голос дружини.

— Чого ж ти стовбичиш? Юрків дід Вовочці вуха обрива, а ти не можеш захистити наше дитя!

— Вовка — не наше дитя. Вовка — онук... І хіба ти не можеш впоратися сама? Чи не бачиш — я зайнятий! Я в критичному становищі! Я виношую своє кредо! Я пишу розгромну статтю!

— Виношуєш?! — аж зайшлася криком дру-

Петро **ЛУБЕНСЬКИЙ.**

Кіт на старості літ

БАЙКА

Кота на старість вигнали з господи.
(Причини завжди знайдуться для цього!)
Мовляв, багато клятий робить шкоди,
А користі ніякої від нього:
То, бачиш, спить, а миші «ходять пішки»,
Погризли все, що тільки можна гризти,
А то весь час проводить десь у Кішки,
Додому ж йде, коли захоче їсти.
Сметану злиже, м'ясо вкраде, сир,
З варениками розіб'є макітру
І зиркає з-під лоба, наче звір.
До того ж вдачу має дуже хитру:
Усе покраде, все поїсть і нявка,
Неначе він голодний, бісів син!
Щоб думали, що м'ясо вкрала Шавка,
Що то, бач, хтось нашкодив, а не він.
Так напосілися на бідного Кота.
Не зна, сердега, що йому чинити!
Від старості не тягне вже й хвоста
Не те, що десь до Кішки ще ходити...

Гай, гай, якби то йшлося про Кота,
Не варт було б цю баєчку писати,
Та часом, доживаючи літа,
Живуть отак старенькі батько й мати.

Віктор ІВАНЧЕНКО.

м. Київ.

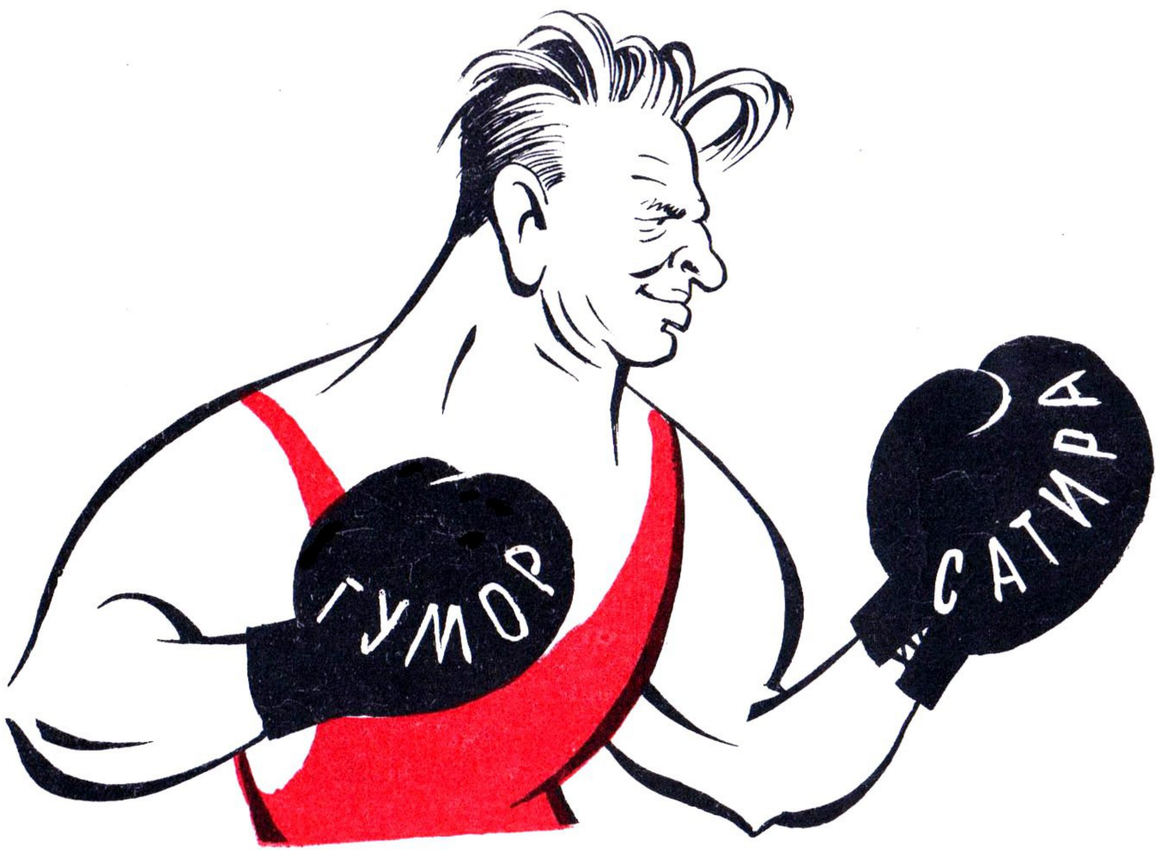

Від Лубен до Києва

Петрові ЛУБЕНСЬКОМУ — славному козакові сатиричного Полтавського коша, автору п'єс «Нескорена полтавчанка», «Соколята», сценаріїв до кінофільмів «Перший хлопець», «Королева бензоколонки», книги фейлетонів «Про діляг та стиляг» і багатьох інших творів —

з нагоди його шістдесятиріччя.

Ой, від Лубен до Києва
Летіли соколята,
Сказали, що в Лубенського
Важлива вельми дата.

Цю вістку рознесли вони
В усі, як є, сторонки:
В міста і села, й селища
І на бензоколонки.

Ой, від пера Петрового
Сховалися діляги,
Хапуги з торбохватами,
Злодюги і стиляги.

А всі хороші людоньки
Вітають щиро друга:
За першим хлопцем,
просимо,
Нехай виходить другий!..

Вітання шлють товаришу
Кияни, полтавчани,
Та ще й усі до одного
Перчанки і перчани.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА
Текст Ю. КРУГЛЯКА

ПОТРУДИВСЯ

В лікарні стрілись давні друзі.
— Гай, гай! — гукнув один, — привіт!
Хіба й отим, що служать музі,
Мороки завдає живіт?
— Та треба, брат, підлікуватись.
Бо доки ходиш, далебі
Лови момент, щоб працювати,
Щоб щось лишити по собі.
І хоч я видав кілька творів:
Роман, сценарій, двійко п'єс,
Та це, як кажуть, крапля в морі.
А ти ж тут як? — Та хворий весь.
Але я теж ловив моменти
І теж залишу по собі
Двом молодицям — аліменти,
А трьом — хлоп'яток по юрбі.

Василь ГОЛОБОРОДЬКО.

м. Полтава.

Казанком треба варити!..

ГУМОРЕСКА

Федір Романович Копійка збирався у далеку дорогу. Відхиливши важучу щелепу сейфа, складав у портфель картонні папки. Погляд його затримався на скриньці, розміщеній під дашком сейфа, і очі враз полагіднішали. Вийняв із гаманця блискучого ключика, похукав на нього. Із скриньки на світ божий вигулькнула плюскла папка блякло-синього кольору.

В цей час у двері тихо постукали.

— Да-а-а!!! — пророкотав владним басом. Він поклав портфель на стіл і сів у крісло. — Да!

У дверях зупинилася Наталія Павлівна Прокрустенкова, похмура худа жінка, яка двадцять років працювала в театрі костюмершою і була незмінним членом місцевкому.

— Мені ніколи! — насупив брови директор і потягнув до себе портфель, наче його хтось збирався поцупити. — Кажіть швидше, що там у вас? Яка притика?

Наталія Павлівна, знаючи вдачу директора, сумовито згорнула під фартухом руки і не менш сумовито сказала:

— Так що треба гроші. На ваксу.

— Які такі гроші? Яка вакса?!

— Взуття, реквізит тобто, геть потріскалося. Чоботи Полонія червоні, наче іржа їх побила. На сап'янцях Снігуроньки задирки. Актори не хочуть взувати...

— Хе! — крекнув Федір Романович. — Хочуть чи не хочуть, про те їх ніхто не питатиме. Для акторів головне — гра-ти! Розумієте? Гра-ти!

— Та я розумію, — похмуро згодилася Прокрустенкова, — а вакса однак потрібна.

— Скільки? — почав червоніти директор.

— Коробочку — чорної і коробочку — жовтої.

— Та ні! Питаю, скільки грошей треба?

— По дванадцять копійок коробочка... Двадцять чотири.

Федір Романович лунко цмокнув язиком і ще дужче насупив брови.

— От що, — потер долонею лоба й глибоко-глибоко зітхнув. — Немає зараз грошей, Павлівно... Економити треба... Шукайте вихід із становища самі. У мене кожна копійка на щоту...

Костюмерша вийшла. На обличчі Федора Романовича вмить розпогодилося. Він полегшено зітхнув. Витяг із портфеля блякло-синю папку, відкрив її. Похиливши на ліве плече голову й подитячому висолопивши язика, записав: «5 червня. Заощаджено 24 копійки на ваксі». Зав'язуючи сині поворозки, мурмотів під ніс:

— Казанком треба варити. Казанком! Чоботи у них поруділи. На сап'янцях задирки... Ох же й людці!

Гастролі у Приморську пройшли успішно. На прощальному спектаклі у директорській ложі сиділо троє чоловіків. Це був засмаглий за час гастролей Федір Романович Копійка, а з ним — головний режисер театру Іван Іванович Іванов, а також начальник Приморського управління культури, зовсім ще молодий хлопець.

— Федоре Романовичу, — торкнув Копійку за лікоть начальник управління культури. — Гарно грають ваші актори. Хай ще залишаються на місяць. Га?

— Чого ж! Ми можемо... Для хороших людей... — Федір Романович подумки прикинув, яка виручка буде. — Ми згодні. Правда ж, Івановичу?

Режисер мовчки кивнув головою. Ще б пак!

Після вистави Федір Романович запитав у головного режисера:

— Іване Івановичу, що ми їм ще покажемо?

— «Люську». Не треба ні костюмів, ні декорацій... І жінкам до вподоби. Ридма ридають.

— «Люську» то й «Люську»! Але треба ще щось — ваговитіше, солідніше... Із класики... Давайте «Ревізора» випустимо?

— Можна й «Ревізора». Тільки ж костюми залишилися у Квасові.

— То й що! Вдаримо телеграму, Прокрустенкова вишле авіапоштою... Скажіть адміністратору — хай накидає текст...

Через кілька хвилин перед Копійкою стояв адміністратор з папірцем у руках.

— Давай, що ти там нашкрябав... «Висилайте авіапоштою усі костюми спектаклю «Ревізор». Директор театру Копійка». Гм... А довшу не міг утнути? Не бережеш державні гроші! Чи думаєш на свої посилати? Тоді посилай. Посилай! Не бороню. Не хочеш? Ото ж то! Хіба, приміром, Прокрустенкова не знає, хто такий Копійка? Слово «директор театру» викреслимо... Що ж тепер виходить? «Висилайте авіапоштою усі костюми спектаклю «Ревізор». Копійка». І слово «спектакль» зайве. Викреслимо й його. От тепер коротко і ясно. Як кажуть, саме в точку...

Адміністратор пішов, а Федір Романович витягнув із портфеля заповітну блякло-синю папку й записав у відповідній графі: «Заощаджено дев'ять копійок на телеграмі».

За кілька днів з поштового відділення попросили забрати посилки. Копійка послав двох робітників сцени, та незабаром ті подзвонили — потрібна автомашина.

— Ще чого захотіли! — закричав у трубку Федір Романович. — Сідайте на трамвай!

Робітники в одну душу вимагали машину. Поїхав сам Копійка. Квасівці сиділи на приступцях пошти й спокійнісінько собі курили.

— Ви що?! — ляснув з усієї сили долонею по портфелі Федір Романович.

— Ми й за тиждень не переносимо,— сказав один з робітників. Копійку завели до кімнати, яка вся від підлоги до самої стелі була закладена пакунками, і дали листівку з Квасова.

Директор взяв папірець, і руки його задрижали. Літери заскакали перед очима. Сяк-так опанувавши собою, ніби крізь туман прочитав: «Телеграму про те, що в театрі ревізор, одержала. Висилаю всі костюми. Довелося найняти людей, аби їх спакувати. Сама ніяк би не встигла. Плаття Снігуроньки десь загубилося, я купила такої самої матерії. Покажіть її ревізорові, якщо питатиме. Пакування й пересилка обійшлися в 73 карбованці з копійками. А так усе в порядку. Прокрустенкова».

Яр. ЛЕГЛИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли в Кіровський будинок інвалідів та престарілих (Донецька область) прибували нові поселенці, їх підводили до директора і говорили: «Віднині це ваш батько і ваша ненька».

Але згодом виявилось, що «батько» — вітчим, а «ненька» — мачуха. Ні турботи, ні піклування про підопічних з боку дирекції не було. Не було в будинку і належного порядку. Про це надійшов сигнал до редакції Перця.

Зав. Донецьким обласвідділом соціального забезпечення т. Пожидаєв повідомив, що за незадовільне керівництво будинком інвалідів та престарілих директор т. Бабенко і бухгалтер т. Шаузянис з роботи зняті.

karuzela

Знайомтесь! Це сатиричний журнал, що виходить у м. Лодзі (Польща). Подаємо добірку малюнків із цього журналу.

Без слів.

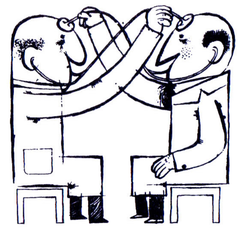

Консиліум.

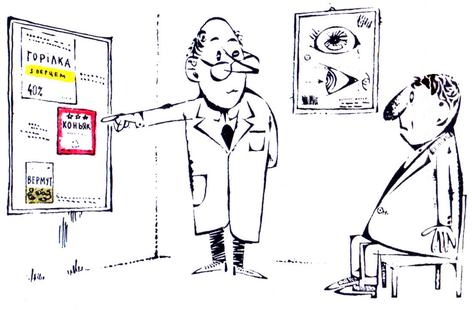

Без слів.

— Дивись, Ковальський щойно повернувся з відпустки. Що він робив?
— Подорожував мікроавтобусом по країні.

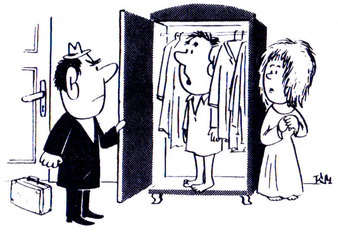

— Якщо пан хоче розлучитися, то я можу бути за свідка.

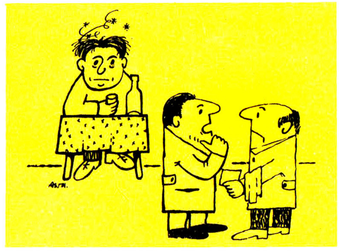

— Припиши йому ще 100 злотих, місячник заощадження коштів закінчився.

Без слів.

Шапка кошеняти.

ТЕЛЕФОННИЙ ДІАЛОГ

ГУМОРЕСКА

Чоловік подзвонив додому, але там сиділи гості, яких він, м'яко кажучи, зневажав. В їхній присутності дружина вела розмову з чоловіком вкрай дипломатично:

— Алло! Це ти, любонько?

— Привіт, дорогий.

— Що нового вдома?

— Добрі вісті: маємо гостей шурина Пішту і тітку Юдиту.

— Що??? Вони все ще на волі?

— Я також дуже рада.

— Спитай, хто їх запрошував.

— Почуваюсь себе чудово.

— Що від нас хочуть ці мешканці пекла?

— Так, здорові, лишень шурин Пішта ранками трошки покашлює.

— Сподіваюсь, перш ніж він задушиться, ще встигне вернути нам гроші, «позичені» три роки тому.

— Вже приймав. Та, на жаль, нічого не помагає.

— Що ти верзеш?

— Кажу, що полоскав уже горло гарячим чаєм з ромашок.

— Хай прополоще його смолою.

— Ой, ці похмурі дні...

— Гадаю, рибко, вони не завадять тобі варити мій улюблений суп?

— Зрозуміло, але коли б ти знав, як важко їх умовити побути в нас ще хоч добу.

— Боже мій! Невже й вечеряти будуть у нас?

— Маєш рацію. У тебе блискуча пам'ять. Шурин Пішта також обожнює твій улюблений суп.

— Додому мене не чекай. Виїду. І чим подалі...

— Я думаю, дорогий мій, що вони почекають тебе. Отже, поспішай!

— Марі, слухай, коли хочеш бути зі мною у добрих відносинах, то негайно вижени їх з хати. Благаю тебе...

— Передам, серденько. Чекаємо. Не затримуйся. Цілую...

Г. Й.

Переклад з угорської Василя ВАРОДІ та Євгена БЕЛЛІ.

Будьте знайомі!

ПЕРШИЙ ЗАЛП

Автор цієї дотепної збірочки уперше почав стріляти з сторінок «Перця». Нещодавно він цілим «Залпом» ударив по: а) авантюристах; б) бюрократах; в) волоцюгах; г) дармоїдах...

Здається, по цих людцях уже стріляли? Так, і не раз. Автор збірочки «Залп» Іван Власенко теж стріляє, і хоч вперше, але точно і головне — по-своєму. А втім, для чого вас переконувати, прочитайте самі:

ТА И ЗАРАЮВАВ БИ

— Що б ти зробив, якби знайшов мільйон, — запитав Шпак Осла.

— Накупив би сіна. Ба, ні — я не поспупився б на овес та й заряював би, начхавши на плуг і віз.

ХАЙ НЕ ШИПИТЬ

— Трудягу Паровоза з нашої дистанції зняли, — червоним оком блимнув Світлофор Водонапірній Башті.

— І правильно зробили. Який він трудяга? Нечема — навіть біля самого Головного Вокзалу шипить.

ПЕНЬ І ГАЛЯВИНА

Лисиця донесла, нібито Заєць підривав авторитет Ведмедя, називаючи його клишоногим.

Справу вухатого розглядали спеціальні звірині збори. За пеньком розсілися Ведмідь, Лисиця та Вовк. Всі інші, хто рангом нижче Барсука, розташувалися на галявині.

— Та я, — схилявся перед Ведмедем Заєць, — і в думці такого не мав, я...

— Чого ти до мене апелюєш, галявину он переконуй, — зробив демократичний жест Ведмідь.

Заєць був відомий простак:

— Бачите, — сказав Заєць, — галявина тільки слухає, а вирішує пень.

Це нові твори Івана Власенка. Якщо ви вважаєте, що цього мало для переконання, візьміть ще й збірочку і прочитайте решту.

Першу збірку байок у прозі «Залп» Івана Власенка благословило у світ видавництво «Молодь». І дуже добре зробило. Бо збірка справді дотепна і колюча.

О. ФЕДОРЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як у себе у вотчині, поводився Олійчук Г. В. у керованому ним Тростянецькому відділку радгоспу Ободівського цукрокомбінату, що на Вінниччині. До робітників — крики та гики, а собі — винця у рот і вліво поворот. Робітники написали про це скаргу до Перця.

Секретар Вінницького обкому КП України тов. Таратута повідомив редакцію, що за незадовільне керівництво господарством і грубе ставлення до робітників Олійчука Г. В. з посади керуючого відділком радгоспу звільнено.

Для вас, пасажири!

ГУМОРЕСКА

Трапилось так, що агентства аерофлоту, морських, річкових і залізничних вокзалів, автобусних станцій дали величезного маху. Ясніше кажучи — й досі не випустили для пасажирів цікавого посібника «Про що розмовляти в дорозі?»

І справді, про що? Ви, звичайно, їздили і пам'ятаєте, як часто доводиться зустрічатися з людьми. Але ви завжди відчуваєте якусь незручність: з чого почати розмову?..

— Далеко їдете?
— До Києва.
— У гості чи додому?
— Додому.

А що далі питати? Питатимете, чи є у нього жінка, дітки, як їх звати? А якщо в купе поруч цього молодика сидить симпатична дамочка (дівчина). І йому, може, ці ваші запитання не зовсім приємні. У нього, може, якраз інше на думці, а тут ви з своєю цікавістю:

— До жінки, мабуть, поспішаєте, до діток? У командировці не сидиться?

Ну, до жінки, ну, до діток! Яке вам до цього діло? Це щось міняє у вашому житті? Нічого. То чого ви лізете в очі з вашими запитаннями?

Словом, вам незручно. Не та тема. Так про що ж розмовляти в дорозі? Говоріть про щурів. Розкажіть, яке це цікаве й досі не вивчене звірятко. Говоріть про те, що ми їх тому й знищуємо, що не знаємо, яку вони приносять користь. Запевняйте, що прийде час, коли щурів триматимуть у заповідниках і розводитимуть удома, як канарок. Після цього переходьте на скажених собак. Обов'язково наведіть хоч одну пригоду, що трапилася з вами. І цього досить. Ваш співрозмовник (співрозмовниця) несподівано засовається на сидінні. Йому (їй) захочеться ще про щось жахливіше розповісти вам. Якщо поруч вас ще є хтось третій, він у ту ж мить і собі почне нервово вовтузитись. Йому теж закортить розказати щось з життя скажених собак... Вважайте, що незручні паузи, мовчання залишились позаду.

Звичайно, трапляються випадки, що на цих трьох псах розмова й ущухне (хоч такого майже не буває), тоді негайно переходьте на гадюк: отруйних і не отруйних. Але ні в якому разі не на анекдоти. По-перше, в переважній більшості вони непристойні, а по-друге, де у вас гарантія, що у вашого співрозмовника не така ж пам'ять на анекдоти, як у вас.

Хто вас може зробити душею купе (салону),— так це божевільні. Благодатна тема. Варто вам розповісти хоч один випадок про божевільних (теж бажано з власного досвіду, а то не повірять), і можете їхати спокійно.

Може, звичайно, статися, що дехто з ваших попутників (а вони різні бувають) підведеться і піде на свіже повітря в тамбур (це в поїзді) чи почне шукати іншої каюти (це на пароплаві), а чи турбуватиме стюардесу (це в літаку), щоб дала йому місце в сусідньому салоні. Це так звані тихі пасажири.

Можуть зустрітися і такі, які замість того, щоб підтримати розмову, запитають:

— Слухай, ти можеш затулити свою пельку?!

Це некультурні.

Отже, їдьте спокійно, і розповідайте про щурів, скажених собак та божевільних.

Це найкращі теми.

Їдьте і радійте.

Вам за себе нічого червоніти. З кращим попутником, ніж ви, жодному пасажирові ще не доводилось їздити. Наступного разу ваш попутник свою розмову також почне з щурів та собак, а потім розповість про вас та про своїх нових співрозмовників і запевнятиме, що таку цікаву людину як ви, він зустрічає вперше.

Олег ЧОРНОГУЗ.

ВЕЛИКЕ ай-я-яй

Повість про те, як Овсій Якович Львович порозумілися з Францом Петровичем Возняком.

Замість пролога

До Франца Петровича надійшла скарга. На Овсія Яковича. Франц Петрович — це найвищий щабель культури в області. Овсій Якович — найнижчий. Франц Петрович — начальник обласного управління культури. Овсій Якович — директор Будинку культури. Франца Петровича знає уся Хмельниччина і ще трохи Київ. Овсія Яковича знають тільки Вовковинці і ще трохи Деражня.

Отже, Францу Петровичу скаржилися. Точніше, скаржилися не Францу Петровичу, а редакції центральної газети. А редакція надіслала ту скаргу йому і попросила: «Ви керівник. Розберіться. Ліквідуйте недоліки і повідомте про вжиті заходи».

Розділ I

Перш, ніж щось робити, треба подумати. Тому Франц Петрович думали. Скарга... Скаржаться учасники художньої самодіяльності селища Вовковинці. На директора Будинку культури Овсія Яковича Львовича. Кажуть, що той ні богові свічка, ні чортові кочерга. І сам не гам, і другому не дам. Сам не працює та ініціативи не підтримує. Зате «гамає» заробітну плату. І не сам. Усією сім'єю. Усім родом своїм танці крутить. Власною персоною на вратах стоїть, дружина Бася Хаїмівна квитками торгує, а син Яків Овсійович шарманку крутить.

— Мда-а-а, — думали Франц Петрович. — Само-діяльність...

Взяли своєю керівною правицею самописку і вивели навскіс у лівому куточку: «Тов. Брайнін! Прошу перевірити і підготувати відповідь редакції і авторові».

Розділ II

Завідуючий відділом культосвітньої роботи обласного управління культури Яків Соломонович Брайнін сиділи і думали: «Перевірити і підготувати відповідь».

Заплющили очі. Поворожили на пальцях: буде — не буде. І з полегшенням зітхнули: «Буде!»

Взяли в свої персти авторучку і вивели в лівому куточку навскіс: «Т. Кашканова! Перевірити і підготувати відповідь».

На хвилинку замислився. «Ні. Таки Кашканова! І тільки Кашканова! А якщо хтось спитає, який стосунок має працівник обласного музею до культосвітньої роботи, скажу, що прямий, безпосередній. То до музею вона не має ніякого стосунку. Вона клубник».

Розділ III

«Клубник» Аліса Михайлівна Кашканова, зодягнена у ревізорську мантію, мчала на Вовковинці. Овсій Якович Львович не зустрічав її з духовим оркестром, бо такого катма. Хору також не виставив, бо він давно розпався. І на урочистий ритуальний танець не спромігся. Тому виставив, як захисні щити, перед Кашкановою архидревні журнали гуртків: «Оце хор... Оце танцювальний... Оце... Оце... Оце...» Аліса Михайлівна раділа тим заплісняві лим журналам, як новопридбаним музейним експонатам. А потім зробила кочегарові місцевої культурної топки прощальний реверанс і розійшлись, як у морі кораблі.

Внаслідок отієї зустрічі редакція одержала папіренцію, а скаржники — її копію. Мовляв, не так, щоб так, але вже й не дуже так.

А Овсій Якович побачили, що фортуна повернулася до них лицем, і в обласну газету статтю про свою роботу утнули. Раз начальство твердить, що не так вже й погано, то чого ж! Ніхто нас, мамо, не хвалить, так хоч самі похвалимося...

Замість епілога

А тепер про те, про що не подумали ні Ф. П. Возняк, ні О. Я. Львович. Не подумали про те, що їхні краснописи читатимуть люди, які живуть у Вовковинцях і роботу Будинку знають. Знають, як свої п'ять пальців.

Ну, редакція повірила, що у Вовковинецькому БК є і те і се. Редакція не могла не вірити керівникові, який, крім власного авторитетного підпису, володіє ще й державною печаткою. А от жителі Вовковинець, учасники художньої самодіяльності, що писали скаргу, ніяк повірити не хочуть. Ні в те, що написано в «исходящем № 285» і підписано Ф. П. Возняком, ні в те, що написано в газеті і підписано О. Я. Львовичем. Не вірять та ще й знизують плечима. Що за чудасія, мовляв? Ми їм скаржимося, що у нас цього нема, а вони нам втокмачують, що у вас усе це є. То хто ж краще знає?

Є. ДУДАР,
спец. кор. «Перця».

Деражнянський район
Хмельницької області.

Володимир ІВАНОВИЧ

КАТЕГОРИЧНА ДИРЕКТИВА

В звичайний день,
В робочу пору
У низову «Заготконтору»
Прийшла незвична
І важлива
К а т е г о р и ч н а
Директива:
«Ліквідувати всякі втрати
І скоротить роздуті штати»...

Сидить глава «Заготконтори»,
А душу дряпають докори:
— Якщо признатися по суті,
Наявні штати вкрай роздуті...

Та лиш позбав кого роботи —
Мішок мотивів буде проти.
Звільни завгоспа — він одразу
Це сприйме як важку образу.
Ще лиш подумаєш звільняти,
Як він почне кругом писати.
Звільнить не легко й плановичку,
Оту, що схожа на індичку,
Бо плановичка Леонора —
Сестра Чучуя-ревізора.
Торкни товариша Чучуя,
Так він тебе проштемпелює.
Таку підсуне заковику,
Що будеш чухатись довіку.
Ще є у нас Павло Утроба,—
Такий, що пошукать,— нероба.
Його тримає на роботі
Рука... троюрідної тьоті.
Рука солідна і незмінна...
Побий тебе лиха година!

А чи звільнить Любов Петрівну?
Чарівну!
Дивну!
Ре-ак-тив-ну!
Але ж які у неї очі!
Ну, так тебе і тягнуть... в Сочі.
Пісочок...
Сонечко...
Водичка...
І персональна молодичка!
Ні, ні, звільнити неможливо.
Любов Петрівна — справжнє диво.

— Е-х-ех! — керівник примружив очі.
І раптом чує: щось муркоче.
Поглянув —
Прямо на віконці
Кіт Васько гріється на сонці;
Лежить,
Веде котячу сповідь
І нічогісінько не ловить...

В керівника «Заготконтори»
Думки, неначе метеори:
«А що, коли... (в годину скрути)
Кота в кур'єра обернути;
Василь Петрович — так назвати,
А потім... скоротити штати,
Усе формально, честь по честі.
Й ніхто тобі не нявкне в тресті.
Вникать?!
Питать не будуть навіть —
Їм тільки б «галочку» поставить!

Як міркувалось,
Так і сталось.
Підтасувалось,
Ув'язалось,
І все пішло чин-чином далі.
Без тяганини і... моралі!
Ураз «Петровича» звільнили.
А директиву миші з'їли.

В моєму серці гіркота:
Жаль директиви!
Жаль кота!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

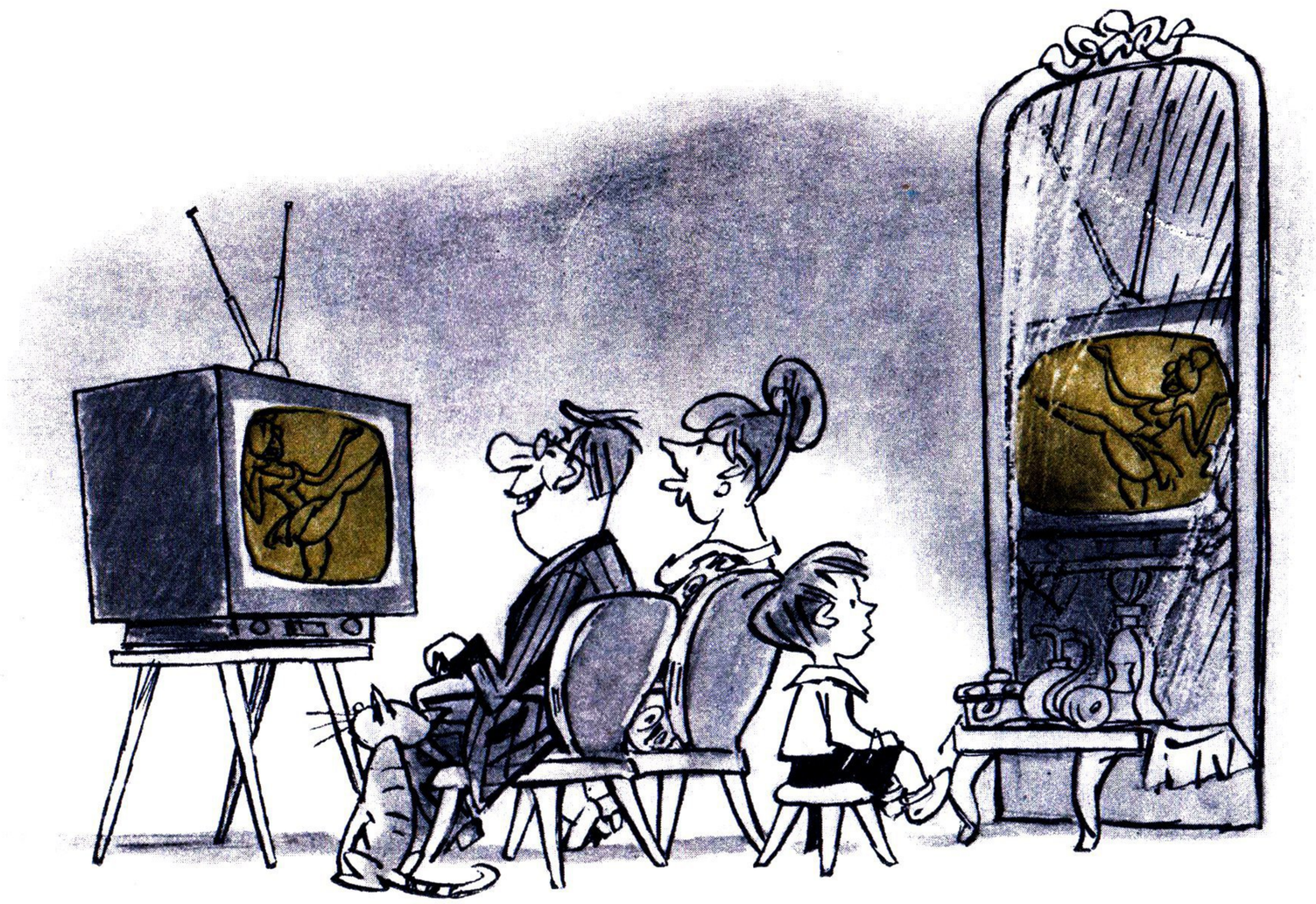

Коли дітям до шістнадцяти не рекомендується...

СМІШИНКИ МІНІАТЮРНІ НА ТЕМИ ЛІТЕРАТУРНІ

У СОРОЧЦІ НАРОДЖЕНИЙ

Його природа обійшла талантом.
Та не біда: взяли літконсультантом.

ЮВІЛЕЙ

Відмітити цю дату, звісно, слід:
Він ходить в початківцях... 30 літ!

НА РАДІСТЬ ГРИЗУНАМ

Промовив гризунам Пацюк:
— Радій, пищи, мій роде любий:
Здав Нудник твір новий у друк —
Готуйте зуби!

ВИПАДКОВІСТЬ

— Лишиться у віках ця повість?
— Еге ж. Як прикра випадковість.

СВІЙ ПОЧЕРК

За десять літ письменник Пересічний
Свій почерк виробив. Каліграфічний!

ПОЕТ-ЗАКРІЙНИК

Йому замовте вірш до дати —
Не доведеться довго ждати.
Там думку викроїть, там — слово,
Там риму... От і все готово!

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Як не засідання, то збори...
Коли вже тут писати твори!?

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

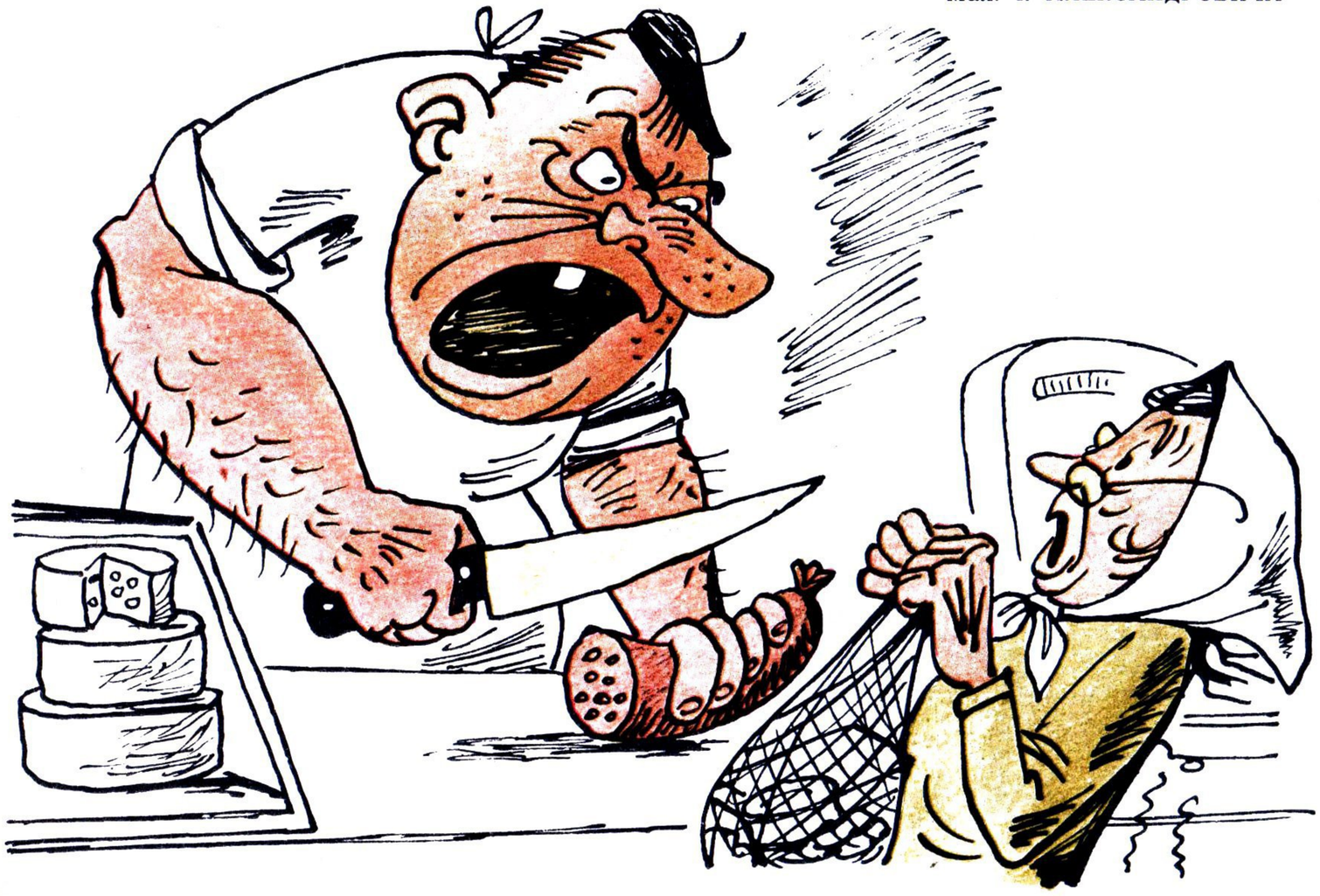

— Шматком чи нарізати?

Друже Перче!

Був би я поетом, то, певно, сказав би, що у кожного будівельника своя доля і свій шлях широкий: той мурує, той руйнує...

Але я — не поет. Я — санітарний лікар і авторитетно можу засвідчити, що деяким будівельникам однаковою мірою вдається і те, і те. Як от, наприклад, т. Хоменкові — виконробу Стрийського БМУ-1. Товариш Хоменко — на всі руки майстер: він у нас, у Бучачі, і міст збудував, і каналізацію зруйнував.

За міст виконробу дали премію, а за каналізацію, уяви собі, нічого не дали. Навіть — догани.

В. ТИМОШЕНКО,
головний санітарний лікар
Бучацького району.

Тернопільська обл.

Пишу тобі від імені вантажників Дніпропетровської оптової бази облкооплісгосторгу.

Робота в нас, як сам знаєш, така, що після неї помитися не те що не завадить, а таки необхідно. Але хоч помитися нам ніде, бо нашу душову уже другий рік займає бухгалтерія складу № 3, ми не про себе турбуємося. Просимо ми, Перче, щоб ти директору нашої бази Л. І. Кириченко душ влаштував. Перчанський, звичайно, душ. Тоді, може, й нам буде де помитися, бо скільки не просимо директора звільнити від комірників нашу душову, — усе як батогом по воді.

За дорученням бригади вантажників
бригадир М. КУШНІР.

Що найкраще подарувати голові колгоспу: дерев'яну балію чи дерев'яні ночви? Як ти гадаєш?

На мій погляд, дерев'яну балію. А от колгоспники села Краснопілка Маловисківського району вважають: ночви.

Рік тому голова місцевого колгоспу заклав у селі баню. Та в той момент, коли залишилося лише підвести до бані воду, несподівано згадав про балію і припинив будівництво. Голова вважає, що найкраще митися в балії. Дивно тільки, чому з цим не погоджуються односельці і збираються голові піднести ночви. Може, йому в балії й справді зручніше. А колгоспники можуть і в ночвах митися.

П. БАШЛАЙ.

Кіровоградська область.

Ми глибоко усвідомлюємо, що значить піклуватись про здоров'я ближніх, що значить берегти їх нерви. Саме тому ми так високо цінили благородство начальника Управління капітального будівництва Житомирського облвиконкому т. Нікуліна. Це один з тих, хто так ревниво береже нерви ближніх. Ось і яскравий тому доказ.

Наш Міжколгоспбуд в 1966 році провів великі роботи в одній із шкіл м. Брусилова. Ми збудували водонапірну башту, насосну станцію, замінили опалювальний казан та ін. Всього на суму 9 тис. крб.

Замовником було згадане управління, очолюване т. Нікуліним. Від нього ми й гроші маємо одержати. Маємо, але не одержали й досі.

На всі наші прохання, на всі вимоги, скарги — відповідь поки що одна: «Не хвилюйтесь, бережіть нерви, гроші ми вам заплатим!»

Довго ми, дорогий Перче, вірили тим словам, довго, як кажуть, тримали нерви в руках. Та відчуваємо, що терпець увірветься. Не настільки ми ще загартовані, щоб на одних обіцянках жити. Хоч люди ми й хороші, але вимагаємо, щоб віддали нам зароблені гроші.

РАДА БРУСИЛІВСЬКОГО
МІЖКОЛГОСПБУДУ.

Житомирська обл.

Ти, звичайно, чув, що є люди, яким важко вгодити. Такі і ми. Свого часу нам захотілося у село провести радіо, потім — телефон. Тепер у нас є те й інше. Причому обидві ці штуки працюють одночасно. Але нас і це не задовольняє. Тому ми й звертаємося до тебе, Перче. Чи не міг би ти підказати начальникові Гощанського районного вузла т. Ричковському, щоб він якось роз'єднав ці речі. Або телефон відлучив від радіо, або радіо — від телефону. Бо при такій системі роботи до т. Ричковського по телефону не дозвонишся. А як і дозвонишся, то він усе то аріями, то романсами відповідає. А нам не до романсів.

Г. ШЕПЕЛЮК,
голова Криничківської сільради.
М. СЛИВКА,
в. о. голови колгоспу «Червоний партизан».

Гощанський район,
Ровенська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

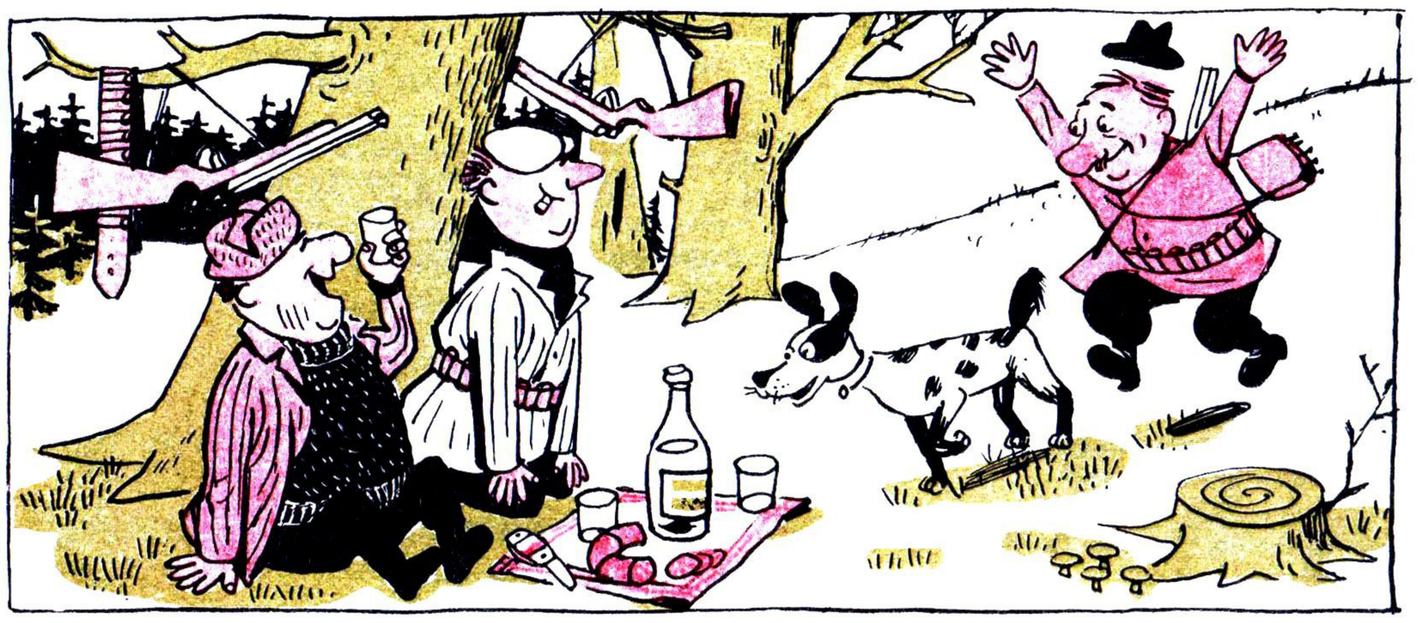

УЗЯВ СЛІД

З АССІРІЙСЬКОГО ГУМОРУ

В одного чоловіка попросили ложку. Він сказав:

— О, якщо ви дасте мені те, що їдять ложкою, я з задоволенням виконаю ваше прохання...

* * *

Жив собі багатий чоловік. Він був дуже обережним. Якось, розмовляючи з своїми слугами, він промовив:

— Відійдіть від мене подалі. Я повинен сам з собою поговорити про одну таємницю...

* * *

Господар наказав своєму наймитові:

— Візьми гроші і йди працювати в поле.

Той відповів:

— Я не можу зразу два діла робити. Гроші я візьму, а в поле пошли когось іншого.

* * *

Одному чоловікові, що прикидався хворим, лікар порадив:

— Вам треба їсти колючки.

Хворий попросив записати рецепт.

Лікар додав:

— Допиши ще й торбу вівса.

— А овес навіщо?

— Бо я тільки зараз дізнався, який ти осел, — відповів лікар.

* * *

Один чоловік, у котрого вкрали гроші, нарікав:

— Сьогодні дуже нещасливий день.

Другий зауважив:

— Не для кожного.

* * *

Одному чоловікові сказали, що в нього вкрали осла.

Він зрадів:

— О боже, яке щастя, що я не сидів на тому ослі.

* * *

Один чоловік попросив сусіда позичити йому сідло. Той відповів:

— Сідло моє дуже стомлене, бо я щойно з нього зліз.

* * *

Чоловік зустрів знайомого.

— Слухай, — запитав він, — хто помер на тім тижні — ти чи твій брат?

Переклав з новоассірійської
Євген ВАРДА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ольга Семенівна Голишева, як кажуть, обіймала посаду директора Торговицької середньої школи Новоархангельського району Кіровоградської області. Але хіба вистачить одних обіймів на два об'єкти: з одного боку власний будинок споруджується, а з другого — школа на твоїй голові.

Розгубилася Ольга Семенівна, геть переплутала, де права, а де ліва. До зловживань службовим становищем дійшла. Про це лихо люди написали до редакції Перця.

Як повідомив секретар Новоархангельського райкому КП України т. Пустовий, Голишеву О. С. з посади директора школи звільнено. На неї також накладено партійне стягнення.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Півроку жителі села Слов'яно-Сербка не бачили фільмів. Звернулися вони до Великомихайлівської дирекції кіномережі та й до інших районних організацій, але нічого, крім обіцянок, не добилися. Про це говорилося у замітці «Букет вручено» («Перець» № 8).

Секретар Одеського обкому КП України т. Гладка повідомила, що виступ Перця обговорювався Великомихайлівським РК КП України. Вжито заходів до поліпшення кінообслуговування цього села.

★ У замітці «Новий винахід» (№ 10 журналу) писалося про те, що Будівельне управління № 16 тресту «Чорноморпромбуд» вже чотири роки будує лікарню у селі Синюхин Брід (Первомайський район), а коли закінчить це будівництво — ніхто сказати не може.

Як повідомив голова Миколаївського облвиконкому т. Барильник, лікарня в с. Синюхин Брід буде введена в дію у 1967 році.

★ У тому ж номері журналу було вміщено замітку «Унікальна колекція». У ній розповідалося про те, як дирекція Київської профтехшколи № 19 під загрозою відчислення з школи почала вимагати від усіх 600 учнів довідки, що їхні батьки не заперечують проти навчання своїх дітей у цій школі.

Заступник голови Державного комітету Ради Міністрів УРСР по професійно-технічній освіті т. Кальченко повідомив редакцію, що цей виступ було обговорено на нараді директорів учбових закладів Київського міжобласного управління професійно-технічної освіти. Директорові профтехучилища № 19 т. Пономарьову вказано на порушення встановлених правил прийому учнів.

★ Каховський «Сільгоспбуд», який будував школу у с. Новоолександрівка Нижньосірогозького району, раптом припинив усі роботи. З жовтня 1966 року ця будова стояла законсервована. Про це з с. Новоолександрівки до редакції надійшов лист, який був вміщений у «Перці» № 11.

Після виступу Перця секретар Херсонського обкому КП України т. Кривошей сповістив, що будівництво згаданої школи повністю закінчено.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

СКРОМНЯГА

Не хвастався він тим, що одна із газет
Вмістила змальований з нього портрет,
Сказати б «От скромний!», коли не було б
Двох слів під портретом: «Оце —
бракороб!»

НЕНАДІЙНА РЕКЛАМА

У вечірній рекламі зоріли
Чудернацькі слова: «ар», «ті», «онт»,
Лише вдень розібрать ми зуміли
Що ото: «Гарантійний ремонт».

ХТО ВИНЕН

Мати питає маленьку Марійку:
— Як це ти, доню, одержала двійку?
Плаче Марійка:
— Не винна я — ні!
Оля не так підказала мені!

ПРИКРІ ЗАВАДИ

Запевнює Леся маму:
— Я б мала з письма п'ятірку,
Коли б не зробило чорнило пляму,
А гумка — дірку!

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

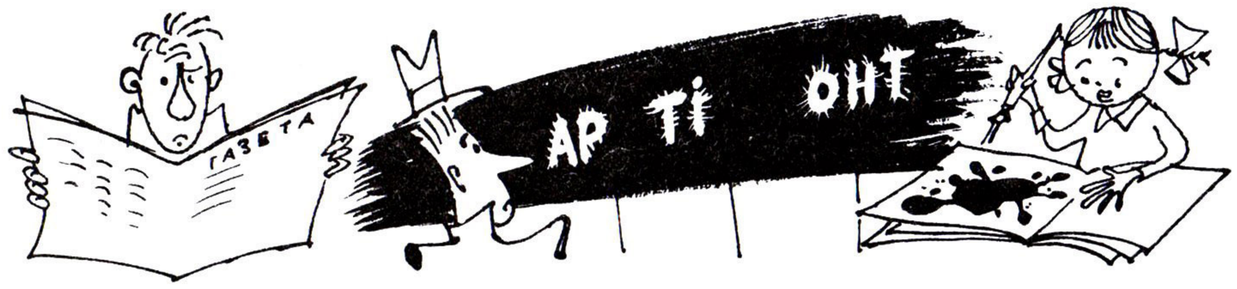

Факт, а не реклама

Ілюстрація до Козьми Пруткова

Читаємо у рекламці:

«Миколаївський парфюмерно-скляний комбінат «ЧЕРВОНІ ВІТРИЛА» вперше у Радянському Союзі освоїв випуск ефективного засобу для зміцнення волосся — пасти «СУЛЬСЕНА».

Далі читаємо, з чого «Сульсену» роблять, про її благодійні якості, спосіб вживання і таке інше. Словом: «Користуйтесь пастою «СУЛЬСЕНА», і ваше волосся матиме натуральний блиск, буде м'яке і шовковисте».

Наприкінці рекламка гаряче радить споживачам, на випадок чого, звертатися по пасту безпосередньо до Миколаївської бази «Укроптгалантереї» (вул. 3-я Слобідська, 186).

Громадянин Стецюк Л. І. з міста Одеси скористався з цієї аварійної поради (після того, як безрезультатно обійшов усі косметичні та галантерейні магазини) і одержав з Миколаївської бази «Укроптгалантереї» відповідь на стандартному бланку: «Шановний товаришу! Миколаївська база «Укроптгалантерея» повідомляє про те, що... надіслати Вам пасту «Сульсену» не має змоги».

Що можна сказати з приводу цієї коротенької історії? Тільки те, що вона є прекрасною ілюстрацією до слів Козьми Пруткова: «Де початок того кінця, яким закінчується початок?»

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (776) (на украинском языке). Підписано до друку 4. XI. 1967 р.

Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 38252. Зам. 05382. Тираж 1.150.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

perec-ua.
perec-ua.

Народні усмішки

П'ЯНІ ЗЯТІ

Одного разу до тещі в гості завітали зяті. А їх у неї було аж чотири. Як годиться, теща стала пригощати. І, як годиться, до кожного з них випила по чарці. Потім промовила:

— Ох, зятьочки мої милі, які ж бо ви всі п'яні, я вас уже і не бачу!

Повідомив О. Т. МИХАЙЛЕНКО з с. Вигурівщини Броварського району Київської області.

НАВІЩО ЛЮДИНІ ЗУБИ?

На уроці природи вчитель питає:
— Скажіть, учні, навіщо людині зуби?
— Щоб їсти, — хором відповіли діти.
— А ще для чого?
— Щоб розмовляти.
— А ще для чого?

Всі сидять мовчки. Та от підводиться хлопчик і каже:

— Ще для того, щоб часто боліли.

Повідомив А. І. ХАЛАХАН з селища Великий Березний Закарпатської області.

ДО ЧОГО ПРИЗВОДИТЬ ДОБРО

У батька і матері був син. Коли прийшов час, вони його оженили. Свекор до невістки був дуже добрий. Зате свекруха завжди сичала на неї, як гадюка.

От одного разу послали батьки невістку до річки прати сорочки.

— Тато хороші, — говорила вона сама до себе і вибивала праником його сорочку.

— Свекруха — гадюка! — гукала невістка та по її сорочках з усієї сили — геп-геп.

А коли прийшла неділя, то свекруха наділа білу сорочку, а свекор — руду, невипрану.

От до чого призвело добро!

Повідомив Г. Г. ЩЕРБИНА з с. Новоукраїнка Куйбишевського району Запорізької області.

ЧИЯ ЧЕРГА?

Приїхав чоловік з млина, а жінка й каже:

— Чоловіче, принеси води, ти ж все одно мокрий...

Чоловік приніс відро води та з порога як лине на жінку, а тоді й каже:

— А тепер твоя черга воду нести...

Повідомила Галина ВОЙТЮК, учениця V класу Вілокриницької СШ Кременецького району Тернопільської області.

А ТИ КАЖЕШ...

— І коли ти курити кинеш? — напустилася жінка на чоловіка. — Смокчеш і смокчеш оту гидоту. Мов цап провонявся.

— Еге, кинеш!.. Хіба не чула — комета до нас летить. Одні вчені кажуть мине, а другі, що впаде на землю. Комета велика, як грюкне, то від нашої планети одна пилюка залишиться. А ти кажеш кинь курити...

Повідомив І. І. КЛЕПАЧОВ з м. Сочі Краснодарського краю.

КУПИЛИ

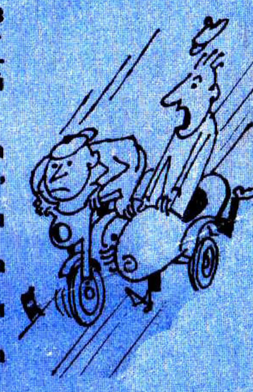

Максим з Пилипом купили мотоцикл з коляскою. Максим сів за кермо, а Пилип — у коляску. Рушили. Набрали швидкість. Пилип щось хотів сказати Максимові, але той нічого не чув і не бачив.

— Дома розкажеш...

Швидкість більшала. А Пилип мінився на обличчі. Ставав то червоним, то зеленим, то синім. І знову до Максима.

— Сиди, дома розкажеш! — відмахнувся той.

Ось і дім. Незабаром швидкість почала спадати.

— Ну, що ти хотів сказати? — Максим до Пилипа.

— Я... я хотів ска... сказати, що коляска без дна.

Повідомив В. А. ВИХОДЦЕВ з м. Одеси.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

КАСА БІЗНЕСМЕНА

Вибиває чеки.